

Μαρία Παπαδιαμαντοπούλου

Ἐν προσεπιδίῳ ὑπὲρ σκοποῦ ἐξόχως εὐεργετικοῦ, ὑπὲρ τῆς Φιλοπτόχων Ἐταιρείας Κυριῶν, τῆς προεδρομένης ὑπὸ τῆς κ. Στροῦτ, συνέπραξαν ὁ Σύλλογος τῶν Ἑρασιτεχνῶν καὶ τὸ Κοινὸν τέτο. Ἐκτὸς τοῦ μουσικοῦ μέρους ἐπαίχθη καὶ ἡ Γαλλικὴ κωμωδία «L'œil de verre», εἰς ἣν πρωτηγωνίστησε μετὰ μεγάλῃς ἐπιτυχίας ἡ κ. Μαρία Γ. Παπαδιαμαντοπούλου. Ἐπαυελήφθη καὶ ἡ κωμωδία τοῦ κ. Κολοκωτρόνη «Οἱ ἐρασιτέχναι μετ' ἡσώπου ἐπιτυχίας

★

Ἐκτακτὸν σινανλίαν διωργάωσαν ὁ Μουσικὸς καὶ Φιλολογικὸς σύλλογος «Τέχνη», ἥτις ὑπῆρξεν ἀληθινὴ καλλιτεχνικὴ ἐντρίφνησις, ἐκ τῶν σπανιωτάτων. Ἡ αἱματικὴ πρόοδος τοῦ συλλόγου εἶχε τὸ φαινώτερον σημεῖον, τὴν ἐμφάνισιν τῆς δαμιονίας κλειδοκνυβαλιστρίας κ. Σοφίας Τοῦλλερ, προσέδρου τῆς ἐφορευτικῆς τῶν κυριῶν ἐπιτροπῆς τῆς «Τέχνης». Κόσμος ἐκλεκτότατος καὶ πολυαριθμώτατος ἐπλήρωσε τὴν ἀνεπαρκῆ αἴλῳς τε αἰθούσῃ τοῦ Ὁδείου Λόττινερ. Εὐχῆς ἔργον θὰ εἶνε ὁ Σύλλογος ἐφεξῆς νὰ δίδῃ τὰς τόσον ἐκλεκτὰς σινανλίας τὸν ἐν εὐπροσποτέροι καὶ εὐοργωτοτέροι αἰθούσῃ.

Ὑπὸ ἔποιν ἄκροατηρίων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἔποιν ἐκτελέσεως, ἡ σινανλία τῆς «Τέχνης» ὑπῆρξεν ἐκτάκτως ἐπιτυχής.

Ἡ συμπαθεστάτη δεσποινὶς Μαρία Ἀντωνοπούλου, ἡ εἰδικὴ ἐπὶ τῶν σινανλιῶν κριτικωτάτη σινεργάτις τῆς «Πνακοθήκης» ἔπαιξε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς νεοροτάτου βιολωνερίστα κ. Ἀλ. Ἀντωνοπούλου τὴν εἰς τὰ μετῶν Σονάταν τοῦ Μπετοβεν, ἀρκετὰ δύσκολον, μὲ ἐξαιρετικὸν μῆτρο καὶ βαθεῖαν αἰσθητικότητα.

Ἡ ἔξοχος καλλιτέχνης καὶ σκηπτοῦχος τοῦ κλειδοκνυβαλίου, μὲ τὴν ὁποίαν οὐδεμία ἄλλη ἐν Ἑλλάδι δύναται νὰ συγκριθῇ, ἡ δαμιονία ἀληθῶς κλειδοκνυβαλιστρία κ. Σοφία Τοῦλλερ δημιουργεῖ μετὰ μεγίστην ἀκρίβειαν, καταπληκτικὴν εὐχέρεαν καὶ ἀκατάβλητον δύναμιν τὴν «Εἰσαγωγὴν τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου» τοῦ Ροσσινι, κατὰ

παράφρασιν τοῦ Αἰστ. Ἡ τόσον γραφικὴ αὐτὴ οὐverture, ἡ τόσον ἱσορροῦθμος ὑπὸ τοῦ μεγάλου Αἰστ διασκευασθεῖσα ἀπεδόθη ὑπερόχως κατ' ἴδιον ὅλως τρόπον ὑπὸ τῆς κ. Τοῦλλερ, ἥτις ὅταν ἔπαιξεν αὐτὴν ἐν Βιέννῃ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκεῖ διαμονὴν τῆς ἔκαμεν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν. Οἱ μεγάλοι καθηγηταὶ Sauer, Rosenthal καὶ Falderevskij εἶνε οἱ μόνοι οἱ ὅποιοι κατορθώσων νὰ παῖξουν τελείως τὸ orage καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ Βιενναῖος μουσικὸς τύπος ἔγραψε μὲ πολλὴν ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν κ. Τοῦλλερ. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς Εἰσαγωγῆς ταύτης διήρκεσε ἡμίσειαν σχεδὸν ὥραν, τὸ δὲ κλειδοκνυβαλὸν ἀνέδιδε σιγρὰ ἤχους ὀρχήστρας. Τετράκις ἡ ἔξοχος καλλιτέχνης ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ ἄκροατηρίου, ἐνθουσιωδέστατα ἐπεφηγμίσματος αὐτῇ. Ὁ κ. Μ. Καζάκης, ὁ ἐκ τῶν νεωτέρων ἀλλὰ καὶ ἱκανωτέρων καθηγητῶν τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, ὁ τόσον ἐκτιμηθεὶς ἐν τῷ Ἑλλ. Κοινῷ τέτῳ, ἔπαιξεν ἐπὶ τετραζόρδου τὸ Chanson triste τοῦ Τσαϊκόφσκι καὶ τὸ γλυκύτερον «Souvenir» τοῦ Δολᾶ, μὲ πολλὴν λεπτότητα καὶ περιπάθειαν. Ἡ δεσποινὶς Τασία Ἀνμπεροπούλου, τῆς ὁποίας ἡ ἀνθηρὰ καὶ ἔντονος φωνὴ εἶχε καιροὶν ἂν ἀκουσθῇ, κατέθελε τραγουδήσασα μὲ χάριν τὴν «Λούζια» τοῦ Σαρπαντιὲ καὶ μὲ πολλὴν τέχνην τὴν προσενηγὴν ἀπὸ τῆς «Τόσκας» καὶ ἀναγκασθεῖσα εἰς ἐπίμονον ἀπαύτησιν τοῦ ἄκροατηρίου νὰ ἡγάγῃ ἐκτὸς προγράμματος καὶ ἐν παιδικωτάτῳ ἥσμα τοῦ κ. Σαμάρα, ἐπιγραφόμενον «Σ' ἠγαπῶ».

Ὁ κ. Ἀλ. Ἀντωνόπουλος ἐξετέλεσεν ἐπιτυχῶς ἐπὶ βαρβίτον τὸ ἐπιβλητικὸν Λάργκο τοῦ Χένδελ καὶ τὴν ἀπλὴν ἀλλ' ἐμπνευσμένην Γκαβὸτ τοῦ Μαρτίνι. Τὴν ἐπὶ κλειδοκνυβαλίου συνθεσίαν εἶχεν ἀκούραστος ἡ δεσποινὶς Ἀντωνοπούλου, μὲ πολλὴν ἱκανότητα καὶ ἀκρίβειαν σινθεύουσα.

Τὴν ὥραίαν σινανλίαν ἐπεσφράγισεν ἡ ἐκτέλεσις τεσσάρων σινθεῶν ὑπὸ τῆς κ. Τοῦλλερ. Ἐπαιξε τὸ Περσικὸν ἐμβατήριον τοῦ Strauss—Lümlfeld κατὰ παράφρασιν, μίαν Μαζούρκαν τοῦ Σοπέν, τὸ Hezentanz τοῦ Mac Dowell καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ Ραγμωδίαν (ἀρ. 9) τοῦ Αἰστ (Carnaval de Pesth). Ἡ ἐντύπωσις τοῦ ἄκροατηρίου ἐκ τῆς συνεχοῦς ἐκτελέσεως τῶν τεσσάρων τελευταίων ἀριστοτεχνικῶν ὑπῆρξε καταπληκτικὴ, διὰ τὴν ὑπέροχον τέχνην τῆς κ. Τοῦλλερ, μολονότι τὸ Ὁδεῖον Λόττινερ δὲν ἠνόκησε νὰ παραχωρήσῃ, καίτοι ἱκανὸν ποσὸν κατεβλήθη, τὸ σχετικῶς καλλίτερον κλειδοκνυβαλόν, τὸ ὁποῖον θὰ ἐτιμᾶτο ἂν ἔπαιξεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ κ. Τοῦλλερ, ἀλλ' ἔτερον πολὺ κατώτερον, ἵνα ἀποδειχθῇ ἅπασι ἔτι ἡ παγγεληματικὴ ἀντιζηλία, ἥτις προκειμένη περὶ τέχνης ἔδει νὰ ἔχῃ κάποιαν δόσιν εὐγενοῦς γενναιοφροσύνης.

Ἀλλὰ παρ' ὅλας τὰς ἀπὸ σκοποῦ παρεμβληθείσας δυσκολίας ὑπὸ τοῦ Ὁδείου Λόττινερ, ἡ σινανλία ὑπῆρξεν ἔξοχος, οἷαν οὐδέποτε εἶδεν ἡ αἰθούσα ἐκεῖνη. Ω.

★

Ἡ τετάρτη σινανλία τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὁδείου εἶχε τὸ ἐξαιρετικὸν χάρισμα, ὅτι παρυσίασεν ἔργα Ἑλλήνων σινθετῶν. Ἡ ὀρχήστρα ἔπαιξε τὴν ὑπὸ τὸν πρωτότυπον τίτλον «Ρομαντικὴ ποίησις» σινθεσιν τοῦ ἐκ Πατρῶν νέου μουσουργοῦ κ. Α. Αἰάλλον, τοῦ ὁποίου καὶ ἄλλο ἔργον, τὸ Quasi adagio, ἔπαιξε τὸ Ἑλλ. Κοινὸν τέτο ἐν ἄλλῃ σινανλίᾳ, καὶ τὸ ὁποῖον ὑπερῆρξε διὰ τὴν πρωτοτυπίαν καὶ γλυκύτητα. Ἡ ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας ἐκτελεσθεῖσα σινθεσις τοῦ κ. Αἰάλλον ἀνέδειξεν αὐτὸν ἱκανώτατον σινθετήν, ἐνμιοιούντα ἐμπνεύσεως καὶ αἰσθητικότητας.

Κατόπιν ἡ ὀρχήστρα ἐξετέλεσεν τὴν «Ρωμαϊκὴν σινθεσίαν» τοῦ κ. Καλομοῖρη, ὅστις καὶ διηθύνειν αὐτοπροσώπως τὴν ὀρχήστραν. Τὸ ὥραϊον αὐτό, ἐθνικώτατον δὲ ἔργον τοῦ κ. Καλομοῖρη ἐθανυμάσθη καὶ ἄλλοτε παιχθὲν ὑπὸ τῆς ἰδίας ὀρχήστρας. Ἐχεῖ ὅλον τὸ κάλλος τῆς Ἑλλ. γῆς. Τὸ Παράμυθι τῆς γρηῃς, τὸ Νανούρισμα, τὸ Παλιν, εἶνε θέματα ἐπιτυχῆ ἀποδοθέντα μὲ μεγάλην δύναμιν καὶ λεπτότητα συγχρόνως. Αἱ μαθήτρια τῆς χο-